

ကျော်အောင်

ဝတ္ထုတို ၅ ပုဒ်

နေရစ်တော့ အမေ

ဧည့်သည် များအားလုံးလိုလိုပင် ပြန်၍ သွားလေပြီ။ သည် အခါ ကျမှ ပင် သူတို့ မောင်နှမသည် အားရပါးရ ငိုကြတော့မည်ဟု ပြင်ဆင်ကာ မိခင်၏ အလောင်းစင်ဘေး၌ ထိုင်ကြလေ၏။ မောင်က တစ်ဖက်၌ ထိုင်၍ နှမက တစ်ဖက်က ထိုင်ကာမိခင်၏ မျက်နှာကို တစ်မှိမ့်မှိမ့်ကြည့်ကြလေသည် ။ မိခင်၏ မျက်နှာသည် ရုပ်ဆင်းပင် မပျက်သေးဘဲ ဖြူဖွေးနေ၏။ မျက်နှာကို သမီးက မှုန်နံ့သာ ခြယ်ထား၍ မီးရောင်မှာ ဝင်းလက်နေ၏။ သေပန်းပွင့်သည် ဆိုတာ ဒါကိုပင် ခေါ်မလားမသိ။ ယခုမှ ပင် မိခင်၏ မျက်နှာသည် အပြစ်ကင်းစင်နေသည် ဟု လည်း ထင်မိ၏။

အိမ်ရှေ့မှာ ယာယီထိုးထားသော မဏ္ဍပ်တွင် မူ အရပ်ထဲက မိတ်ဆွေများ လာရောက်၍ ဖဲဝိုင်း ဖွဲ့ကာ ကစားနေကြ၏။ ညဦးပိုင်းကမူ မသာမေးလာရောက်သည့် ပရိသတ်ကြောင့် မောင်နှမနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း မဆိုင်ရ။ မောင်က ယောက်ျားဝိုင်းတွင် ဧည့်ခံ၍ ၊ နှမက မိန်းမဝိုင်းတွင် ဧည့်ခံနေရ၏။ ယခုမှ ပင် မောင်နှမနှစ်ယောက် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ရ၏။

မောင်သည် မကြာသေးမီကမှ ဝတ်လုံ စာမေးပွဲဖြေဆိုအောင်မြင်ပြီး တရားမ ဝန်ထောက်ကလေးအဖြစ် ဟိုဝေးသော အောက်ပြေအောက်ရွာ အရပ်တစ်ခုသို့ အလုပ်ဖြင့် ရွှေ့ပြောင်းသွားရ၏။ ယခု အမေသေမှ ပင် မှီရာ လေယာဉ်ပျံဖြင့် လိုက်ခဲ့ရ၏။ သူတို့ ဖခင် အငြိမ်းစား ဝန်ထောက်ကြီး ဆုံးကတည်းက ဥမကွဲ- သိုက်မပျက် မိသား

တစ်စု နေထိုင်လာကြသည်။ သားကြီးသည် ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နှင့် ပညာရှာ
မိုး၏။ ကောလိပ်ကျောင်း၌ သွားရောက်
ပညာသင်ကြားနေရသော်လည်း ကျောင်းပိတ်ရက်တိုင်း မိဘနှင့် နှမ
လေးရှိရာသို့ ပြန် လာလေ့ရှိ၏။ ၁၅ ရက်မျှသာ ကျောင်းပိတ်ရက် ရသ
ည့် ဒီဇင်ဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ပင် အမေ့ရပ်ထံသို့ ပြန်ဖြစ်အောင် ပြ
န်ရ၏။ အသက်အရွယ်အားဖြင့်ဆိုလျှင် သူ၏ အသက်မှာ မငယ်တော့ပေ
။ ဘီအေသင်ကြားရေး ပျက်ရ၍ အသက် ၂၁ နှစ်မှ ကောလိပ်ကျောင်းသို့
ရောက်ရ၏။ အိမ်ထောင်ရက်သားပြုဖို့ အချိန်တော်ပြီဟု တစ်နည်းဆိုနိ
င်သော်လည်း မိခင်နှင့် နှမ၏ မျက်နှာများကို မြင်ယောင်မိသည့်အခါတို
င်း အိမ်ထောင်ပြုလိုစိတ် လွင့်စဉ်ခဲ့ရ၏။ နှမဖြစ်သူကလည်း သည် အတို
င်းပင်တည်း။ မိခင်က သူတို့ နှစ်ယောက်အား အိမ်ထောင်ပြုရန် ပြောသ
ည့်အခါတိုင်း နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါ ငြင်းဆိုမိလေသ
ည် ။

နှမဖြစ်သူမှာ လည်း မောင်ကြီးကဲ့သို့ပင် မိခင် သံယောဇဉ်ကြီးမား
လွန်း၍ အိမ်ထောင်ပြုရန် သည် တစ်သက်တွင် စိတ်မကူးမိပေ။ သည်
အမေကိုပင် လုပ်ကျွေးပြုစု၍ တသက်လုံး အပျိုကြီးဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်
ကာ အမေမျက်နှာလွှဲလျှင် ဘိက္ခုနီမ လုပ်တော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်
ထား၏။ ချစ်လိုက်ရသည့် အမေ ၊ ခင်တွယ်လိုက်ရသည့် အမေ၊ သံယော
ဇဉ် ကြီးလိုက်ရသည့် အမေ။

ဪ ....ဒေါ်လွန်းမယ်တို့ တော့ သည် တစ်သက်မှာ သားသမီးအ
ကျိုးပေး တယ်ကောင်းဟု အရပ်ကပင် ချီးမွမ်းရ၏။

ဟောဒါက မေမေကြိုက်တဲ့ ကြက်သားစွပ်ပြုတ်၊ ဟောဒါက
မေမေကြိုက်သလို ချက်ထားရတဲ့ ဝက်သားစတိတ်။ သမီးသည် မအေ့

အကြိုက် ဟင်းတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လဲ၍ ချက်ပေး၏။ "ကျွန်မတို့ မေမေက အကောင်းမှ စားတာရှင့်" ဟု လည်း အရှေ့ခုနစ်အိမ် အနောက်ခုနစ်အိမ် ပြောရ၏။

"ဟော ... ကိုကိုက မေမေဖို့ ရခိုင်လုံချည်တစ်ထည် ဝယ်ပို့လိုက်တယ်၊ မေမေ ကြိုက်တတ်တဲ့ ရခိုင်းငါးပိ၊ သူမိတ်ဆွေရခိုင်တွေဆီက ရလို့ ပို့လိုက်တယ်၊ ဒါက ကိုကို လူကြိုမှ ပေးလိုက်တဲ့ မေမေဖို့ ပုစွန်ဆီရှင့်" စသည် ဖြင့် လူကြိုပါးလိုက်သော ပစ္စည်းများကို ယူလာ၍ အပြန်လမ်းမှာ တွေ့သမျှ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟတိုင်းကို ပြရ၏။

"ကျွန်တော်တို့ ဖြင့် "အိမ်ထောင်ရက်သား ပြုဖို့ စိတ်မကူးနိုင်သေးပါဘူးဗျာ။ ဒီမအေနဲ့ ဒီနှမရဲ့ သံယောဇဉ်က ကြီးလွန်းလို့ ။ မေမေ မကြိုက်တာဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးလို့ ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုထားတယ်။ မိန်းမယူရင်လည်း မေမေ စိတ်ကြိုက်တွေမှ ယူမယ်စိတ်ကူးတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ မှာ ဒီမောင်နှမမိသားစုတစ်စု သုံးယောက်ရှိတာ၊ ကျွန်တော့်အမေကြီး စိတ်ချမ်းသာမှ ကောင်းမယ် ..."

မောင်ကလည်း ဤသို့သဘောရှိ၍ "မလွန်းမယ်တို့ သားသမီးအကျိုးပေးတယ်" ဟု အရပ်က ပြောကြသည် မှာ လည်း အမှန်စင်စစ် မကဲလွန်းပါ။

သားနှင့်သမီးသည် အမေသေသည့်အခါ အစဉ်အလိုက် စိတ်ထဲ၌ အမေနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စတို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာကြ၏။

မေမေက လိမ္မာအောင် ဘယ်လို သွန်သင်တတ်ပုံ။ မေမေကသားနှင့် သမီးကို ဘယ်လို သံယောဇဉ်ကြီးပုံ စသည် တို့ မှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာကြ၏။ သည် အခါတွင် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျပြန်လေသည် ။

သမီးက သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ ယခုအခါ တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်၍ ကျ

နံရစ်နေပုံ၊ ဖေဖေမျက်နှာလွဲကတည်းက မေမေလက်ပေါ်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရ၍ အမေအုပ်သော သမီးပီပီ သူ့ဘယ်လို လိမ္မာစွာနေထိုင်ခဲ့ပုံ၊ ယခုတော့ မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ် ကျန်ရစ်ရတော့ပုံတို့ ကို ဖွဲ့နွဲ့၍ ငိုပြန်၏။

"ကဲ ... ကဲ .... ညီမလေး အိပ်တော့ ဟုတ်လား၊ အစ်ကိုကြီး မေမေ အလောင်းကို တလှည့်စောင့်ဦးမယ် ...."

"ဟင့်အင်း .... ကိုကို၊ ဒီည ညီမလေး မအိပ်တော့ဘူး .... အိပ်လို့ လည်း မရတော့ဘူး၊ အားရအောင် ငိုဦးမယ်။ ပြီးတော့လည်း မေမေမျက်နှာကို အားရအောင် ကြည့်ပါရစေဦး ကိုကိုရယ်... ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းနဲ့ ကြည့်ရမှာ ပါ ...."

သားကြီးကမူ မည်သို့မျှ ဖွဲ့နွဲ့၍ မငိုကြွေးသော်လည်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ၍ သာ အမေအလောင်းကို ကြည့်နေ၏။ စိတ်ထဲမှာ မူကား အမေနှင့် ပတ်သက်၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲကာ ဆွေးရုံနေ၏။

"ဒါတွေဟာ ငါ့အပြစ်တွေချည်းပဲ၊ ငါနဲ့ ဝေးဝေးလံလံနေရလို့ မေမေ သေရတာ၊ ငါ့မျက်စိအောက်မှာ သာ နေရရင် မေမေ ဒီလို မသေရဘူး တောမှာ နေရတော့ ဆရာ ဝန်ကောင်း မရှိဘူး။ ရန်ကုန်ကိုသာ အချိန်မီ ခေါ်ပြီးကုရရင် မေမေ သေဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ညီမလေးကလည်း လိုတာပါပဲကွယ်။ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ငါ့ကို အကြောင်းမကြားဘူး။ ရုတ်တရက် ရောဂါဆိုးလာမှ ငါ့ကို မှာ တယ် ...."

"အစက ဒီလိုမသိလို့ ကိုကိုမမှာ ရတာ ကိုကိုရဲ့ ။ ရောဂါက ဘာမှ ဖြစ်လောက်တာ မဟုတ်တော့ ဒီလိုပိုးစိုးပက်စက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ မထင်မိဘူး။ ညီမလေး အပြစ်လည်း ပါတာပါပဲ ကိုကိုရယ်... ညီမလေး မိုက်လို့ မေမေ သေရတာ .."

"ကဲ ကဲ ... ညီမလေး ခေါင်းကိုက်နေမယ် ... မငိုနဲ့ တော့လာဟေ့ ..."

မေမေအလောင်းကို မေမေကြိုက်တတ်တဲ့ ဇင်းမယ်လုံချည်လွမ်းပေးရအောင်၊ ပေးပေး မေမေသေတ္တာသော့ ၊ ကိုကိုလုံချည် သွားယူချီမယ် ...."

"ကိုကိုစောင့်နေပါ ကိုကို ... ညီမလေးမှ ယူတတ်ပါတယ် ... ကိုကို မရှာတတ်ပါဘူး"

သမီးငယ်သည် အလောင်းစင်ဘေးမှ ထကာ အတွင်းခန်းဘက်သို့ ဝင်သွား၏။

သားကြီးကမူ အမေဘေးမှ ထိုင်ကာ အမေမျက်နှာကိုသာ တစိုက်စိုက် ကြည့်နေလေသည် ။ မကြာမီ ညီမငယ် ပြေး၍ ထွက် လာပြီး ....

"ကိုကိုရေ လာစမ်းပါဦး ... မေမေ သေတ္တာထဲက ဟောဒါတွေ တွေ့လို့ ကိုကိုရဲ့ ၊ လာလာ အခန်းထဲ သွားကြည့်ရအောင် ...."

သားနှင့်သမီးသည် ခပ်သုတ်သုတ် အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြ၏။

"ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး ကိုကိုရယ် ... ဒါတွေ ဖေဖေလက်ရေးတွေ မဟုတ်လား ကိုကိုရဲ့ ။ ဖေဖေ ငယ်ငယ်တုန်းက မေမေနဲ့ မရခင်ရည်စားဖြစ်နေတုန်း ပေးတဲ့ စာတွေ ထင်ပါရဲ့ ။ အားအားရှိရင် မေမေက ဒီစာတွေ ထုတ်ထုတ်ပြီး ဖတ်တတ်တယ် ကိုကိုရဲ့ ...."

"ပြစမ်း ... ညီမလေး ..."

အစ်ကိုကြီးသည် ညီမလေးထံမှ စာကိုယူ၍ ဖတ်၏ ။ စာများမှာ လက်ကိုင်ပဝါထည့်သော သေတ္တာကလေးနှင့် သပ်ရပ်စွာ ထည့်ထား၏။

မလွန်းမယ်

မင်းနဲ့ ငါ နီးနိုင်ဖို့ နည်းလမ်းတော့ ရှိနေပြီ။ ငါမြို့အုပ်စာမေးပွဲ ဖြေရ

လိမ့်မယ်။ အောင်လည်း အောင်မှာ ပဲ။ ဖြေပြီးလို့ ရှိရင် အောင်သည် ဖြစ်စေ၊ မအောင်သည် ဖြစ်စေ လက်ထပ်လိုက်ကြမယ် ...၊ မင်းကို ငါသိပ်ချစ်ပါတယ်ကွယ် ...၊ ငါ ဘယ်သူမှ မယူပါဘူး ..၊ အိမ်က ပေးစားမဲ့ မိန်းမလည်း မယူပါဘူး၊ ယုံပါ။ မင်းကသာ ငါ့အပြင် တစ်စိမ်းကို မြင်မှာ စိုးရတယ် ...။

နောက်မှ စာရေးဦးမယ် ။

ဖေခင်

"ဖေဖေ လက်မှတ်ပဲ ညီမလေး ... ဒီလိုလုပ်ရရင် မကောင်းဘူးလားဟေ့ ... ညီမလေး ... ဒီစာတွေ မေမေ့ 'ခေါင်း' ထဲ ထည့်လိုက်ရအောင်လေ ... မေမေ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ ဖေဖေစာတွေ သူနဲ့ အတူ ပါသွားရင် ကောင်းမှာ ပေါ့ ...."

"အို ကိုကိုကလည်း ညီမလေးတို့ သိမ်းထားမှာ ပေါ့ ကိုကိုရဲ့ ..."

"အေးလေ ... ညီမလေး သဘောပဲ ..."

"ဟောကိုကို ဒီစာဖတ်ကြည့်စမ်း ... ဒါက ဖေဖေလက်ရေး မဟုတ်ဘူး ... လက်ရေးတစ်မျိုး ကိုကိုရဲ့ "

ညီမငယ်သည် ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း မျက်မှောင်ကြုတ်၍ သွား၏။

အစ်ကိုကြီးက သူ့လက်ထဲမှ စာကို ဖတ်ချင်ဇောနှင့် စောင့်နေရာက ညီမငယ်၏ မျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်ကာ မစောင့်နိုင်၊ ညီမငယ်နှင့် ခေါင်းချင်း ယှဉ်ကာ ဖတ်လေ၏။

မလွန်းမယ်

ကောင်းကြတယ်ပေါ့ကွယ်၊ မင်းလုပ်ပုံတယ်ပြီး ပီရိတယ်ပေါ့၊ ငါက
မင်းရဲ့ ငယ်ရည်းစားပါကွဲ့၊ ဖေခင်က ငါ့နောက်မှ တွေ့ရတာပါ။ ဖေခင်
က ငါ့ထက်များ ဘာသာလို့ လဲ၊ ဖေခင်မိဘကလည်း မင်းနဲ့ သဘောမတူ
ပါဘူး၊ ဒါများ မင်းက တမ်းတမ်းစွဲလိုက်တတ်လွန်းတယ်။ ငါ့ကို မျက်ရ
ည်ခံထိုးမနေပါနဲ့၊ မင်းဘယ်လို ဆင်ခြေပေးပေမဲ့ အလကားပါပဲ။ ဒါပေ
မဲ့ ငါတစ်ခု သတိပေးလိုက်မယ်၊ ငါ့ဗိုက်ကို သူ့ဗိုက်လုပ်ပြီး ငါ့ကလေးကို
ပထွေးလက်မှာ နေတာတွေ ငါမမြင်ချင်ဘူး၊ ငါမကြည့်ရက်ဖူး၊ မင်းသ
တ္တိကောင်းရင် ငါ့ဆီ လာခဲ့၊ လက်မလွန်ခွင့် လာခဲ့၊ အဆင်သင့်ပဲ ။

လူတင့်

အစ်ကိုကြီးနှင့် ညီမလေးမှာ စာကိုဖတ်ပြီး ကြက်သေသေနေကြ၏။
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငေးမော၍
ကြည့်နေကြ၏။ အတန်ကြာမှ အစ်ကိုကြားက ခပ်လေးလေး ...

"မေမေ့မှာ တို့ အထက် ကလေးရှိတယ်လို့ ပြောဖူးသလား ညီမလေး
...."

"ဟင့်အင်း ... မပြောဖူးဘူး ကိုကို ..... ကိုကိုနဲ့ ညီမလေးပဲ မွေးတယ်
လို့ မေမေ ပြောဖူးတယ်...."

သည် အခါမှ အစ်ကိုကြီးလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သဘောပေါက်
သွား၏။ ညီမငယ်ကလည်း သဘောပေါက်သွား၏။ သူတို့
နှစ်ယောက်မှာ မအေတူ ဖအေကွဲများ ဖြစ်ကြလေသည် ။

စောစောက မေမေ့ကို ကြည်ညိုစိတ် ၊ စောစောက မေမေ့ကို သနားစိ
တ်တို့ မှာ ယခုအချိန်၌ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။ ဒီအကြောင်းတွေ
ကို မေမေ ဘာကြောင့် ထိပ်ချိန်ထားသည် ကိုလည်း မတွေးတောနိုင်

အောင် ရှိနေပြီး မေမေ့ကို ဒေါသထွက်နေကြသည်။ ။

အတန်ကြာ စကားမပြောဘဲ နေပြီးမှ အစ်ကိုကြီးက

"ငါ ဒီမှာ မနေချင်တော့ဘူး ညီမလေး၊ သွားတော့မယ် နက်ဖြန်ပြန်
တော့မယ် ..."

"ဟင် ... ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ .... မသာဘယ်လိုချမလဲ၊ စီစဉ်ပြီး
ကုန်ပြီဟာ ကိုကိုကလည်း ၊ ညီမလေးတစ်ယောက်တည်း ဘယ့်နှယ်လုပ်
မလဲ၊ ညီမလေးလည်း လိုက်မှာ ပေါ့၊ မသာတော့ ပြီးစီးအောင် ချလိုက်
ဦးမှ ပေါ့ ..... ကိုကိုရယ် ..."

"အို ...သွားမယ်ဟာ၊ နင် မလိုက်ချင်နေ ၊ ငါတော့ ဒီအိမ်မှာ ကို မနေ
ချင်တော့ဘူး ၊ မသာအတွက် ကျတဲ့ စရိတ်ကို ငါခံမယ် ...."

"ညီမလေးလည်း မနေချင်ပါဘူး လိုက်မှာ ပေါ့၊ မသာကြောင့် ခက်
နေတာ ...."

"အို ...မသာကို အရပ်က ချလိမ့်မယ်၊ ပေးပေး၊ ဒီစာတွေ ငါ့ကိုပေး၊
ငါ ဒီည ဒီမှာ မအိပ်ဖူး၊ ငါ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ သွားအိပ်မယ်၊ မနက်ဘူ
တာဆင်းပြီး ရထားစီးမယ် ..."

"အို .... ကိုကိုသွားရင် ကျွန်မလည်း မနေဘူး လိုက်မယ်၊ ခုကို လိုက်
မယ် .... ဘယ့်နှယ်နေနေ..."

"ကဲ .... လာသွားမယ်၊ အဝတ်အစားတွေ သိပ်ယူမနေနဲ့ ၊ လက်ဝတ်
လက်စားနဲ့ ငွေသာယူခဲ့၊ ငါကြာကြာမနေချင်ဘူး၊ နောက်မှ လာယူ၊ ဟု
တ်လား၊ မယူချင်လည်း နေပါဟာ .... ဒီမအေ ဆင်တာများ မဝတ်ချင်စ
မ်းပါနဲ့ ...."

မောင်နှမ နှစ်ယောက်သည် ပစ္စည်းအနည်းငယ်သိမ်းဆည်းပြီး အခ

နံးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ အိမ်ရှေ့အလောင်းစင် ပြင်ထားသော အခန်း
သို့ ရောက်လျှင် အမေ့အလောင်းကို ပြန်စောင်းမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ
အပြေးဆင်းကာ ည၏ အမှောင်၌ ကွယ်ပျောက်သွားကြလေသည်။ ။

မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၁၉၅၄။

*****